

Sygn. akt III A Ua 151/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu Wydział III

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Stanisława Kubica
Sędziowie:	SSA Barbara Pauter SSA Barbara Staśkiewicz (spr.)
Protokolant:	Adrianna Szymanowska

po rozpoznaniu w dniu 4 kwietnia 2012 r. we Wrocławiu

sprawy z wniosku Z. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o wypłatę emerytury

na skutek apelacji Z. S.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Opolu

z dnia 25 listopada 2011 r. sygn. akt V U 2152/11

zmienia zaskarżony wyrok i poprzedzając go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 12 października 2011 r. w ten sposób, że ustala brak podstaw do wstrzymania wypłaty emerytury wnioskodawczyni Z. S. od 1 października 2011 r.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 listopada 2011 r. Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Opolu oddalił odwołanie wnioskodawczyni Z. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 12 października 2011 r. wstrzymującej wnioskodawczyni od dnia 1 października 2011 r. dalszą wypłatę emerytury wobec nie rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy wydał w oparciu o następująco ustalony stan faktyczny:

Wnioskodawczyni, urodzona w 1953 r., decyzją organu rentowego z dnia 24 marca 2009 r. nabyła od dnia 1 marca 2009 r. prawo do emerytury. Prawo to nabyła pozostając w stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą –

Powiatowym Urzędem Pracy w S., w którym jest zatrudniona od dnia 1 sierpnia 1991 r. Wnioskodawczyni więc od dnia 1 marca 2009 r. kontynuowała zatrudnienie i pobierała emeryturę.

Wobec osiągnięcia przychodu powyżej 70% przeciętnego wynagrodzenia jej świadczenie emerytalne zostało zmniejszone, a organ rentowy dokonywał co rocznych rozliczeń emerytury.

Przy tak poczynionych ustaleniach faktycznych Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie wnioskodawczyni jest nieuzasadnione.

Sąd Okręgowy wskazał, że obowiązujący w dacie nabycia przez wnioskodawczynię emerytury stan prawny pozwalał nabyć jej to świadczenie bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. Jednak z dniem 1 października 2011 r. nastąpiła kolejna zmiana stanu prawnego, wprowadzona art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2010 r. Nr 257, poz. 1726). Na mocy tej zmiany art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227) stanowi o zawieszeniu prawa do emerytury bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury ustalonym w decyzji organu rentowego.

Wobec tego, że wnioskodawczyni, pobierając emeryturę, nieprzerwanie pozostawała w stosunku pracy, Sąd pierwszej instancji uznał, że prawidłowo organ rentowy wstrzymał jej od dnia 1 października 2011 r. wypłatę emerytury.

Powyższy wyrok w całości zaskarżyła Z. S., podnosząc, że zmiana przepisu art. 103a w/w ustawy narusza zasadę ochrony praw nabytych, wobec czego wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji przez cofnięcie zawieszenia jej świadczenia emerytalnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja Z. S. jest zasadna.

W sprawie poza sporem jest, że wnioskodawczyni w dniu 1 października 2011 r. pobierała emeryturę i jednocześnie kontynuowała zatrudnienie u dotychczasowego pracodawcy.

Natomiast sporna kwestia sprowadzała się do ustalenia, czy organ rentowy w decyzji z dnia 12 października 2011 r. prawidłowo zawiesił wnioskodawczyni wypłatę emerytury od dnia 1 października 2011 r.

Zgodnie z obowiązującym w spornym okresie przepisie art. 27 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw Zakład Ubezpieczeń Społecznych, w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, poinformuje osoby pobierające emerytury o obowiązujących, od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, warunkach pobierania emerytury w przypadku kontynuowania stosunku pracy u pracodawcy, z którym stosunek ten był zawarty przed dniem nabycia prawa do emerytury.

Z tego przepisu jasno więc wynika, iż ustawodawca nałożył na organ rentowy obowiązek powiadomienia wnioskodawczyni o zmianie stanu prawnego w w/w zakresie, w tym o konieczności rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą, aby nadal, to jest od dnia 1 października 2011 r., mogła pobierać emeryturę. Mimo braku wyraźnego określenia rygoru braku tego powiadomienia należy przyjąć, że jego niewykonanie nie może skutkować zawieszeniem emerytury, nawet w sytuacji kontynuowania dotychczasowego zatrudnienia.

Zatem zawieszenie wypłaty emerytury wnioskodawczyni było możliwe wyłącznie w sytuacji, gdy mimo skutecznego powiadomienia jej o w/w obowiązku, nadal pozostawałaby w zatrudnieniu. To na organie rentowym spoczywał ciężar wykazania powiadomienia wnioskodawczyni w terminie 30 dni od wejścia w życie w/w ustawy o w/w zmianach. W aktach sprawy nie ma takich dowodów. Sam organ rentowy również w toku sprawy nie wskazywał na wywiązanie się z w/w obowiązku wobec wnioskodawczyni. Skoro więc wnioskodawczyni do dnia 1 października 2011 r. nie została powiadomiona o zmianach w w/w zakresie, to tym samym nie zachodzą podstawy do zawieszenia jej emerytury od

dnia 1 października 2011 r. Tak więc należy stwierdzić, że Sąd pierwszej instancji błędnie uznał, iż zaskarżona decyzja organu rentowego o zawieszeniu wypłaty emerytury wnioskodawczyni jest prawidłowa.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 kpc zmienił zaskarżony wyrok i poprzedzającą go decyzję organu rentowego z dnia 12 października 2011 r. w ten sposób, że ustalił brak podstaw do wstrzymania wypłaty emerytury Z. S. od dnia 1 października 2011 r.